

De Ster

MARIA BIJ HET GRAF.

November 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG - No. 11

INHOUD:

	Blz.
Wij dienen de Here niet tevergeefs, door Spencer W. Kimball	310
Wat zal ik mijn kinderen nalaten? door Elray L. Christiansen	316
's Heren wegen, door John Siphema	318
Knipsels uit de kranten	323
Gebeurtenissen in de Zending	326
Getuigenis van het Boek van Mormon	332
Bijna Christen	335
Kruis en Kroon	335
Visueel zendingswerk	336
Het A.B.C. van het Priesterschap	338
De schepping	339

Redacteur: DON H. VAN DAM, President der Nederlandse Zending

Assistent: JOHN SIPKEMA.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

WIJ DIENEN DE HERE NIET TEVERGEEFS

door Ouderling Spencer W. Kimball

van de Raad der Twaalven.

*

Ik bid dat de Geest des Heren mijn woorden zal mogen vergezellen. Mijn broeders en zusters, mijn hart gaat uit naar u, die de geboden des Heren tracht na te leven. De „kracht der eeuwige heuvelen” is met u.

Dit vervult mij met grote vreugde en mijn hart vloeit over van dankbaarheid, dat ik u de hand mag drukken, uw glimlachende gezichten mag zien en uw geest mag gevoelen.

Wij hoorden vanmorgen dat zeventien honderd nieuwe bekeerlingen deze dag de zegeningen van het evangelie van Jezus Christus genieten en in de juiste richting koersen en op weg zijn naar het eeuwige leven en eeuwige heerlijkheid. Tienduizend zendelingen die werkzaam zijn in het buitenland en in onze „stakes”, hebben medegewerkt om de boodschap aan hen te brengen. De nieuwe leden zijn hier, omdat deze duizenden hun getuigenis aan hen hebben gegeven.

Wij nodigen alle millioenen goede en eerbare mensen die om ons heen leven uit, om het evangelie van Jezus Christus te onderzoeken, want daarin vindt ge de macht van God tot zaligheid en eeuwige heerlijkheid. Het is de parel van de allergrootste waarde. Het is het heerlijkste, meest verreichende en prachtigste plan ter wereld. Het is niet door mensen uitgedacht, maar het is ontworpen door God, onze Eeuwige Vader.

Enige tijd geleden zeide een zuster tot mij, „Waarom is het toch, Broeder Kimball, dat zij die het minste bijdragen tot de opbouw van het koninkrijk de meeste voorspoed genieten? Wij rijden in een Ford; onze burens in een Cadillac. Wij eren de Sabbat en bezoeken onze vergaderingen; zij spelen golf, jagen, vissen en spelen. Wij onthouden ons van wat verboden is, terwijl zij eten, drinken en vrolijk zijn en zich nergens in beperken. Wij betalen veel aan tienden en andere gaven voor de Kerk; zij beschikken over hun volledige grote inkomen dat zij zonder meer aan zichzelf kunnen verkwisten. Wij zijn aan huis gebonden met een groot gezin van kleine kinderen, die vaak ziek zijn; zij zijn helemaal vrij van maatschappelijke banden — kunnen naar hartelust uit gaan, dineren en dansen. Wij dragen katoenen en wollen kleren en ik draag een jas die voor alle drie seizoenen dienst moet doen, maar zij dragen zijde en kostbare sierraden en zij draagt een jas van wezelbont. Ons magere inkomen moet altijd ver gestrekt worden en het lijkt wel, of het nooit genoeg is om aan alle behoeften te voldoen, terwijl hun rijkdom onuitputtelijk schijnt te zijn en altijd volkomen toereikend voor iedere luxe die je maar bedenken kunt. En toch belooft de Here zegeningen aan hen die getrouw zijn! Het

komt mij wel eens voor dat je er niets mee opschiedt om de Here te dienen — dat de hovaardigen en de overtreders der verbonden degenen zijn die voorspoed genieten.”

Toen zeide ik tot haar: „Als ik mij goed herinner, dan maakte Job in zijn grote ellende een soortgelijke opmerking.”

„Maar Job antwoordde (Zofar) en zeide: Waarom leven de goddeloozen, worden oud, ja, worden geweldig in vermogen? Hun zaad is bestendig met hen voor hun aangezicht, en hunne spruiten zijn voor hunne oogen. Hunne huizen hebben vrede zonder vreeze, en de roede Gods is op hén niet. Zijne koe kalft, en misdraagt niet. Hunne jonge kinderen, zenden zij uit als eene kudde, en hunne kinderen huppelen. In het goede verslijten zij hunne dagen; en in een oogenblik dalen zij in het graf. Nochtans zeggen zij tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? En wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanloopen zouden?” (Job 21 : 1, 7-11, 13-15).

De profeet Jeremia stelde dezelfde vraag:

„Gij zoudt rechtvaardig zijn, o Heere, wanneer ik tegen U zou twisten; ik zal nochtans van Uwe oordeelen met U spreken: waarom is der goddeloozen weg voorspoedig, waarom hebben zij rust, allen, die trouwelooslijk trouweloosheid bedrijven? Hoe lang zal het land treuren, en het kruid des ganschen velds verdorren vanwege de boosheid dergenen, die daarin wonen?” (Jeremia 12 : 1, 4).

En ook Maleachi haalt de Here aan, die gezegd heeft:

„Uwe woorden zijn tegen Mij te sterk geworden, zegt de Heere; maar gij zegt: Wat hebben wij tegen U gesproken? Gij zegt: Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het, dat wij Zijne wacht waarnemen, en dat wij in het zwart gaan, voor het aangezicht des Heeren der heirscharen? En nu, wij achten de hoogmoedigen gelukkig; ook die goddeloosheid doen, worden gebouwd; ook verzoeken zij den Heere, en ontkomen.” (Maleachi 3 : 13-15).

De gelijkenis van de tarwe en het onkruid is het antwoord des Heren:

„...Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mensch, die goed zaad zaaide in zijnen akker. En als de menschen sliepen, kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe en ging weg. Toen het nu tot kruid opgeschoten was, en vrucht voortbracht, toen openbaarde zich ook het onkruid. En de dienstknechten van den heer des huizes gingen en zeiden tot hem: Heere, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Van waar heeft hij dan dit onkruid? En hij zeide tot hen: Een vijandig mensch heeft het gedaan. En de dienstknechten zeiden tot hem: Wilt gij dan, dat wij heengaan en datzelve vergaderen? Maar hij zeide: Neen, opdat gij, het onkruid vergaderende, ook mogelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt. Laat ze beide te zamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid, en bindt het in busselen, om hetzelfde te verbranden; maar brengt de tarwe samen in mijne schuur.” (Matt. 13 : 24-30).

En de uitleg van deze gelijkenis, die door de Heer zelf wordt gegeven,

zegt ons heel duidelijk dat de balans van Gods boeken niet dagelijks wordt opgemaakt, maar als de tijd van het oogsten gekomen zal zijn. De tijd der uiteindelijke afrekening is even zeker als het voortschrijden van de tijd en de komst der eeuwigheid. Alle levenden zullen tenslotte voor de rechterstoel van God staan en naar hun werken geoordeeld worden. Ons loon of onze straf zal bestaan uit de uiteindelijk toegewezen bestemming die wij zullen ontvangen en die bepaald zal worden door onze verdiensten. Lees verder in Maleachi: „Alsdan spreken, die den Heere vreezen, een ieder tot zijnen naaste: De Heere merkt er toch op en hoort, en er is een gedenboek voor Zijn aangezicht geschreven, voor degenen die den Heere vreezen, en voor degenen, die aan Zijnen Naam gedenken. En zij zullen, zegt de Heere der heirscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn; en Ik zal hen verschoonen, gelijk als een man zijnen zoon verschoont, die hem dient. Dan zult gijlieden wederom zien, het onderscheid tusschen den rechtvaardige en den goddelooze, tusschen dien, die God dient, en dien, die Hem niet dient.”

(Mal. 3 : 16-18).

„Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der heirscharen. Die hun noch wortel, noch tak laten zal. Ulieden daarentegen, die Mijnen Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijne vleugelen;.....” (Mal. 4 : 1-2).

De Heer vermaant zijn dienstknechten om altijd getrouw te blijven en „Waakt dan; want gij weet niet in welke ure uw Heere komen zal... Maar zoo die kwade dienstknecht in zijn hart zou zeggen: **Mijn heer vertoeft te komen**; En zou beginnen zijne mededienstknechten te slaan, en te eten en te drinken met de dronkaards; Zoo zal de heer van dezen dienstknecht komen ten dage, in welchen hij hem niet verwacht, en ter ure, die hij niet weet; En zal hem afscheiden, en zijn deel zetten met de geveinsden; daar zal weening zijn en knersing der tanden.” (Matt. 24 : 42, 48-51).

En de Profeet Zefanja verklaart de wegen des Heren aldus:

„En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken (sprekende voor de Heere); en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hunnen droesem, die in hun hart zeggen: De Heere doet geen goed, en Hij doet geen kwaad. Daarom zal hun vermogen ten roef worden, en hunne huizen tot verwoesting; zij bouwen wel huizen, maar zij zullen ze niet bewonen; en zij planten wijngaarden, maar zij zullen derzelve wijn niet drinken. De groote dag des Heeren is nabij; hij is nabij, en zeer haastende; de stem van den dag des Heeren; de held zal aldaar bitterlijk schreeuwen. Die dag zal een dag der verbolgenheid zijn; een dag der benauwdheid en des angstes, een dag der woestheid en verwoesting, een dag der duisternis en der donkerheid, een dag der wolk en der dikke donkerheid..... En Ik zal de menschen bang maken, dat zij zullen gaan als de blinden; want zij hebben tegen den Heere gezondigd; en hun bloed zal vergoten worden als stof, en hun vleesch zal worden

als drek. Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage der verbolgenheid des Heeren; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit gansche land verteerd worden”. (Zef. 1 : 12-15, 17-18).

Toen zeide ik tot de verslagen zuster, „U heeft nu, op dit ogenblik, vele zegeningen. Er zijn vele beloningen waarop u niet tot de dag des oordeels hoeft te wachten. U heeft uw gezin en flinke kinderen. Welk een rijke beloning voor zogenaamde opofferingen! De grote zegen van het moederschap heeft u ontvangen. Met al uw beperkingen kan toch een grote vrede uw ziel vervullen. Deze en talrijke andere zegeningen welke u geniet kunnen niet worden gekocht met al de rijkdommen van uw buurman.”

Toen herinnerde ik haar aan de gelijkenis van het net en de vissen: „Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een net, geworpen in de zee, en dat allerlei soorten van visschen samenbrengt; Hetwelk, wanneer het vol geworden is, de visschers aan den oever optrekken en nederzittende, lezen het goede uit in hunne vaten, maar het kwade werpen zij weg. Alzoo zal het in de voleinding der eeuwen wezen; de engelen zullen uitgaan, en de boozen uit het midden der rechtvaardigen afscheiden; En zullen dezelve in den vurigen oven werpen; daar zal zijn weening en knersing der tanden.”

(Matt. 13 : 47-50).

Niemand zal het loon voor zijn daden ontkomen. Niemand zal tekort komen in het ontvangen van zijn verdiende zegeningen. Wederom geeft de gelijkenis van de schapen en de bokken ons zekerheid, dat ons absoluut recht zal wedervaren:

„En wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon Zijner heerlijkheid. En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. En Hij zal de schapen tot Zijne rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijne linkerhand. Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijne rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld. Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linker hand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijnen engelen bereid is. En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn; maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.” (Matt. 25 : 31-34, 41, 46).

Indien wij nu kunnen volharden in geloof, indien wij kunnen geloven in de rijke beloften des Heren, indien wij kunnen gehoorzamen en geduldig wachten, dan zal de Heer de beloften welke hij ons gegeven heeft vervullen:

„...Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des menschen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.” (1 Kor. 2 : 9).

De zegeningen welke het gevolg zijn van rechtvaardigheid worden zowel in het sterfelijke als in het eeuwige bestaan genoten. Luister naar de woorden van de Heiland:

„En zoo wie zal verlaten hebben, huizen, of broeders, of zusters, of

vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijns Naams wil, die zal hondervoud ontvangen, en het eeuwige leven beërven." (Matt. 19 : 29).

En denk eens even aan de grote beloften welke ons zelfs in dit leven gegeven worden

„Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen. En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geene misdracht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen. En alle heidenen zullen u gelukkig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de Heere der heirscharen." (Mal. 3 : 10-12).

Buitensporige beloningen worden ons geschonken. Zegeningen welke het verstand verre te boven gaan zullen ons deel zijn. Het land zal een vruchtbare oogst opleveren en vrede zal alom heersen. De trouwelozen, hovaardigen en rijken zullen nimmer de zoetheid smaken van de beloningen die volgen op vasten en het uitdelen van gaven aan de armen:

„Dan (als u deze geboden naleeft) zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe genezing zal snellijk uitspruiten; en uwe gerechtigheid zal voor uw aangezicht heengaan, en de heerlijkheid des Heeren zal uw achtertocht wezen. Dan zult gij roepen, en de Heere zal antwoorden; gij zult schreeuwen en Hij zal zeggen: Ziet, hier ben Ik... ..dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uwe donkerheid zal zijn als de middag. En de Heere zal u geduriglijk leiden, en Hij zal uwe ziel verzadigen in groote droogten, en uwe beenderen vaardig maken; en gij zult zijn als een gewaterde hof, en als eene springader der wateren, welker wateren niet ontbreken." (Jes. 58 : 8-11).

Wat kan men nog meer vragen? De nabijheid des Heren, licht en kennis, gezondheid en kracht, voortdurende leiding des Heren, als een eeuwige en nimmer-verdrogende bron. Wat meer zou men kunnen wensen?

Nog meer rijke beloften:

„En (zij) zullen bekomen wijsheid en eene uitgebreide kennis, ja ook verborgene schatten; En zullen loopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput worden; En Ik, de Heere, geef hun eene belofte, dat de engel der verwoesting hen zal voorbijgaan gelijk de kinderen Israëls, en hen niet zal slaan. Amen. (Leer en Verbonden 89 : 19-21).

Denk eens even aan! Kennis — getuigenis — geestelijke kracht — lichamelijke sterkte en vrij van de engel der verwoesting! Bedenk ook, dat u beschermd zult worden voor een nog dodelijker verwoesting; „En vreest u niet voor degenen, die het lichaam dooden, en de ziel niet kunnen dooden; maar vreest veel meer Hem, Die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel." (Matt. 10 : 28).

Maar de Heer kent de zwakheid der mensen en hij zegt in afdeling 58 van Leer en Verbonden:

„Ik gebied en de menschen gehoorzamen niet, Ik herroep en zij ontvangen den zegen niet; Dan zeggen zij in hunne harten, dit is het werk des Heeren niet, want Zijne beloften worden niet vervuld. Doch wee dezulken, want hunne vergelding verwacht hen omlaag en niet van omhoog.” (L. & V. 58 : 32-33).

De Heer belooft opnieuw:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jak. 1 : 5).

„Groot zal hunne belooning en eeuwig zal hunne heerlijkheid zijn;” (L. & V. 76 : 6).

„Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Matt. 6 : 33).

Voor hen die voor de nieuwe dag leven, gaan deze beloningen alle verstand te boven. Zelfs indien enkele zegeningen slechts in de toekomst kunnen worden genoten, is het niet oneindig veel beter om dan de geestelijke luxe van de morgen te kunnen genieten, welke eeuwigdurend zal zijn, dan te zwelgen in de vleselijke geneugten van deze dag?

Vrede, vreugde, voldoening, geluk, ontwikkeling, bevrediging, dit alles is een gevolg van het rechtvaardig naleven der geboden van God. Hij die zich vermaakt in alle wereldse luxe van het heden, ten koste van de geestelijke waarden, leeft slechts één enkel ogenblik. Zijn dag zal komen. De vergelding is zeker.

De Here gaf ons de indrukwekkende gelijkenis van de verloren zoon. Deze verkwister leefde slechts voor het heden. Hij leidde zijn leven in bandeloosheid. Hij negeerde de geboden van God. Zijn erfenis kon hij uitgeven en hij gaf deze uit. Hij zou er nooit opnieuw van kunnen genieten, aangezien alles onherstelbaar verloren was. Geen tranenvloed, geen spijt noch berouw kon het terugbrengen. Zelfs nadat zijn vader hem vergeven had en voor hem een feestmaal had aangericht, en hem gekleed had en hem gekust, kon hij aan zijn losbandige zoon niet dat teruggeven wat hij verkwist had. Maar de andere broeder die getrouw, standvastig, rechtvaardig, en volhardend was geweest, behield zijn erfenis en de vader verzekerde hem: „Al het mijne zal ook het Uwe zijn.”

Als men zich eens even de onmetelijkheid, de weelde en de heerlijkheid van dit „alles” bewust wordt, dat de Heer beloofd heeft te zullen schenken aan zijn getrouwen, dan is alles wat het aan geduld, geloof, opoffering, zweet en tranen zou moeten kosten, wel waard. De zegeningen der eeuwigheid welke in dit „alles” vervat zijn, zullen de mensen onsterfelijkheid, eeuwig leven, eeuwig vooruitgang, goddelijk leiderschap, eeuwige vermenigvuldiging, volmaking en daarmede „Goddelijkheid” brengen.

Moge God ons allen zegenen, opdat wij Zijn geboden met meer getrouwheid mogen naleven en van dag tot dag volmaakter worden, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wat zal ik mijn kinderen nalaten?

ELRAY L. CHRISTIANSEN.

Als u uw kinderen gadeslaat, hoe zij opgroeien van kindsheid tot puberteit en dan tot jonge mannen en vrouwen, heeft u zich ongetwijfeld wel eens deze vraag gesteld: „Wat moet ik hen achterlaten?” Ieder van ons zal aan ons nageslacht iets nalaten, dat of tot hun voordeel, of wel tot hun nadeel zal strekken.

Deze ouderlijke overdracht kan plaats vinden zonder bewust ingrijpen van onze kant, of wel het gevolg zijn van weldoordachte voorbereiding en zorgzame bestiering. Een concientieus ouderpaar zal dergelijke vragen voortdurend in zich op laten komen en zich ter beantwoording voorleggen: „Wat zal ik mijn kinderen nalaten?” „Welke is de meest waardevolle nalatenschap die ik hen kan schenken?” De antwoorden op deze vragen dienen een gevolg te zijn van zorgvuldige overdenking.

„Wat moet ik mijn kinderen nalaten?” Ik kan hier slechts enkele belangrijke punten aanhalen. Er is werkelijk niets dat zoveel waarde voor onze kinderen heeft, dan dat wij hen door juiste leiding en een persoonlijk voorbeeld helpen, om voor zichzelf een geloof te verwerven, dat God leeft, dat Jezus Christus is, welke was gekruisigd en als een opgestaan wezen wederom uit het graf is opgestaan; dat wij de kinderen Gods zijn en Hij de vader van onze geesten. Indien door ouderlijke leiding onze kinderen voor

zichzelf een geloof kunnen verwerven dat hen zal aansporen om bij dit geloof „...deugd te voegen, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, en bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen...” (2 Petrus 1 : 5-8), dan zullen wij hen een erfenis van onschatbare waarde hebben nagelaten.

Onschatbare Nalatenschap.

Het blijkt dat Patrick Henry, de Amerikaanse patriot en staatsman, tot de slotsom was gekomen, dat men zijn nageslacht rijkdom van grotere waarde kan achterlaten, dan wereldse bezittingen. Hem wordt de volgende verklaring toegeschreven:

„Wat moet ik mijn kinderen nalaten?” Een verlangen om te arbeiden voor datgene wat zij ontvangen. Zij die menen, dat de zegeningen des levens kunnen worden genoten zonder inspanning, zijn verzonken in eigen dwaasheid, want indien wereldse overvloed ons wordt geschonken zonder inspanning onzerzijds, dan worden onze zielen afgestompt en ons loon nietig. Met de woorden van Henry Van Dyke: Van goede geboorte zijn zij, welke worden grootgebracht tot liefde voor eerlijke arbeid.

„Wat zal ik mijn kinderen nalaten?” Een oprechte eerbied voor

hun ouders en een verlangen om hen al de dagen huns levens te eren; een verlangen om zich vrij te houden van morele zonde; het huwelijksverbond te eren en dit heilig te houden. Het huwelijk zoals dit door onze Schepper werd ingesteld, is een eeuwige verbintenis en is niet bedoeld om slechts een samenleving te zijn voor de duur van onze sterfelijke levens.

Dit is een der meest verheven en heerlijke beginselen van het Evangelie van Jezus Christus. Het is redelijk aan te nemen, dat een liefhebbende Hemelse Vader ons het middel en de macht zou schenken, waarbij na dit aardse leven man en vrouw het huwelijksverbond kunnen voortzetten en hun gezin instandhouden. Om deze, of welke andere zegeningen dan ook te kunnen ontvangen, heeft de Heer evenwel verklaard, dat „...allen die eenen zegen van Mijne handen willen hebben, de wet en de voorwaarden ervan zullen onderhouden, zooals zij voor de grondlegging der wereld voor dien zegen ingesteld waren.” (Leer en Verbonden 132 : 5).

Ik moet mijn kinderen een tehuis schenken, waar zij van houden en waarin zij gelukkig kunnen zijn; en een verlangen om zo mogelijk naar het ouderlijk huis terug te keren, zelfs nadat ze volwassen zijn; een verlangen om zich verstandig voor te bereiden op het huwelijk en gezinsleven; om zelf een vreedzame huiselijke haard te stichten en in stand te houden, waar stille gebeden en familiegebeden elke morgen en

avond worden gehoord; waar het onderling verband een verband is van liefde en wederzijdse hoogachting.

Ik moet mijn kinderen een overtuiging nalaten, dat het ouderschap en het grootbrengen van kinderen een heilige opgave is welke zij niet kunnen veronachtzamen.

Vele kostbare waarheden en zegeningen moet ik mijn kinderen nalaten, maar daaronder moeten bovenal deze gevonden worden:

1. Geloof in God.
2. Een verlangen om eerlijke arbeid te geven in ruil voor wat men ontvangt.
3. Eerbied en waardering voor hun ouders.
4. Eerbied voor het huwelijksverbond.
5. Een verlangen om zelf een huisgezin te stichten, waar overvloedige liefde heerst en waar kinderen als een zegen worden ontvangen.

Ik moet hen op het hart drukken, zoals een der oude profeten het met de volgende woorden heeft gedaan:

„Raadpleeg den Heere in al uwe werken; en hij zal u tot het goede leiden; wanneer gij des nachts ter neder ligt, lig neder tot den Heere, opdat hij over u mag waken in uwen slaap, en wanneer gij in den morgen opstaat, laat uw hart vol dankbaarheid tot God zijn; en zoo gij deze dingen doet, zult gij ten laatsten dage opgewekt worden.” (Boek van Mormon, Alma 37 : 37).

's Heren wegen

DOOR JOHN SIPKEMA

*

De hoge luchtkastelen van New York waren geen nieuws voor Jan Velthof. Hij had ze reeds eerder gezien, toen hij, nadat hij zijn Zendingswerk eervol had volbracht, naar Utah vertrokken was. Er was niet veel aantrekkelijkheid in al die drukte, en hij vond het zelfs onaangenaam om te zien, dat de mensen als mieren door elkander krioelden. De volgende morgen zou hij scheeps gaan om zijn familie in Nederland te bezoeken. Drie jaren geleden had hij zijn geboorteland verlaten, en zich in Salt Lake City, Utah gevestigd, met het doel meer van 's Heren wegen te leren. Hij had het huis des Heren meerdere malen betreden, en geluisterd naar de getuigenissen van de hedendaagse profeten, gedurende de conferenties gehouden in de tabernakel te Salt Lake, waardoor zijn geloof versterkt en zijn kennis aangaande het Evangelie verrijkt was.

Gedurende zijn vier en twintig jaren van leven had hij vele ondervindingen opgedaan. Toen hij nog jong was, hadden zijn ouders het Evangelie van Jezus Christus aangenomen, en hem in de liefde des Heren opgebracht. Verschei-

dene jaren geleden was zijn oudste broer Hendrik naar Nederlands Indië vertrokken, op sterk afraden van zijn ouders. Nadat hij vijf jaren in Indië vertoefd had, was hij een paar maanden thuis geweest, en na dien tijd had men niets meer van hem gehoord. Zijn zuster Marie was getrouwd en woonde in Amsterdam. Dan had hij nog een getrouwde broer, die in de stad Groningen woonde. Daarop volgde hij, en zijn jongste zuster Minnie was nog bij moeder thuis. Zijn vader was een jaar nadat hij in Amerika aangekomen was, overleden, wat hem nog meer deed verlangen terug te gaan om zijn moeder te helpen en te troosten, wat hij reeds zoveel in zijn brieven had gedaan. De tijd was aangebroken dat zijn moeder en zuster Minnie ook naar Zion konden optrekken, en hoopte hij dat zij over enkele maanden met hem mee konden gaan. Gedurende de twee jaren van locale Zending, die hij in Nederland volbracht had, hadden zijn ouders hem onderhouden. Wat verlangde hij vele van de goede Kerkleden die hem gedurende zijn Evangeliebediening geherbergd hadden, weer te zien.

Hij dacht terug aan die goede broeder en zuster Kerver, en de familie Van Hassel, die zo goed voor hem waren geweest. Door zijn gepeins vergat hij haast dat hij in New York was, en bemerkte niet eens dat de straatjeugd om hem heen allerlei ondeugende streken uithaalde.

Bij één der hoge gebouwen stond hij stil. Gedurende zijn verblijf in Salt Lake was hij een jaar lang liftjongen geweest in een hotel, en nu wenste hij eens bekend te raken met de liften van een wolkenkrabber. Voor het gangraam van één der bovenste verdiepingen ging hij staan, en keek met bewondering over de wereldstad, en verheugde zich reeds in de ontmoeting met zijn lieve moeder. Toen hij weer in de lift stapte om naar beneden te gaan, stond er een jonge dame in de hoek geleund. Een traan glinsterde in haar heldere blauwe ogen.

„Cheer up, young lady” (Wees goedsmoeds, jonge dame), zei Jan, en aan haar kort antwoord bemerkte hij, dat ze een buitenlandse was. Ze had enkele papieren in haar hand die dan ook uitwezen dat ze naar het buitenland scheeps zou gaan. „Going to Europe, may I ask?” „To Holland”, was haar antwoord.

„Maar mijn jonge dame”, zei Jan in hun beider taal, „daar ga ik ook naar toe. Aan Uw uitspraak dacht ik al te bespeuren dat U een Hollandse bent. U gaat zeker familie bezoeken, maar daarover behoeft U niet zo verdrietig te zijn.” Jan schrok er zelf van dat hij zo vrijelijk sprak, maar het vlotte hem zo in zijn moedertaal. Ze verlieten samen de lift, en liepen met elkander de straat op.

Uit hun gesprek bemerkten zij dat zij met dezelfde boot van de Holland-Amerikalijn naar hun beider geboorteland terug zouden keren. Aan het eind van hun gesprek waren zij bij het hotel waar de jonge dame logeerde, aangekomen. Jan zei beleefd: „Nu heb ik geheel vergeten mijzelf aan U voor te stellen. Mijn naam is Jan Velthof, en hoop U spoedig weer te ontmoeten op de boot. Reist U ook „cabin”-klas?”

„Nee, mijn geldelijke omstandigheden laten zulks niet toe, en zal ik met „tourist”-klas tevreden moeten zijn”.

„En wat is Uw naam?”

„Emma Rolsma”.

Jan reikte haar de hand, en voor zij het besepte legde zij haar hand in de zijne. De vertrouwelijke greep deed het meisje goed, en Jan bemerkte niet hoe deze handeling haar in betere gevoelens gebracht had.

Emma Rolsma zat in diepe gedachten op de rand van het bed in haar hotelkamer. De ontmoeting met Jan Velthof had haar tot nog dieper nadenken gebracht. Zij was niet gewoon zo vriendelijk aangesproken te worden, zoals hij had gedaan. Zij had zich altijd als een eenzame verschoppeling gevoeld, sinds zij door haar ouders de deur gewezen was. En nu had deze jonge man haar aangeboden in alles bij te staan gedurende de zeereis. Wat verschilde hij met de wereldse jongelui, waarmee zij bekend was. Die lachten haar uit om haar stijf leven, en alhoewel zij zich met hen mengde, gevoelde zij zichzelf nooit thuis in hun gezelschap. Overall waar zij zich begaf, gevoelde zij zich alleen. Voor bijna twee jaren was zij bij een familie

in Brooklyn in betrekking geweest, en door haar zuinig leven had zij voldoende overgespaard om naar Holland terug te keren. Waarom wist zij eigenlijk niet, en toch de drang om haar ouders te zien bleef bij haar. Het was meer dan drie jaar geleden dat zij haar ouderlijk huis had moeten verlaten. Toen was zij naar Amsterdam gegaan, en had een jaar gediend bij een familie op de Ceintuurbaan.

Het schone stadje Sneek, waar zij geboren was, kwam haar weer zo fris in het geheugen. Hoe vaak had zij op de Geeuwkade gestaan, en vandaar de prachtige Waterpoort bewonderd, en als men de andere kant uitkeek prijkte daar de statige watertoren. Dikwijls had zij langs de Geeuw naar de houtmolen gewandeld, en dan keerde zij halverwege Ylst weer terug, en kwam opgeruimd en verkwikt thuis in de stijf aangeklede, doch zindelijke woning in de Smidsbuurt. Haar ouders waren zeer vroom, zij vonden het zelfs zondig te glimlachen, en Emma, hun enigste dochter kende geen ontspanning. Op een Oudejaarsochtend nodigde een buurmeisje haar uit het Oudejaar met een club van haar vrienden en vriendinnen uit te vieren. Emma had het haar ouders gevraagd, maar zij vonden het te zondig, en bevalen haar niet later dan negen uur thuis te zijn. Zij had toen voor de eerste keer ongehoorzaamheid getoond aan het ouderlijk gezag, en was met het buurmeisje mee gegaan. Toen zij in gezelschap van de feestvierenden was, gevoelde zij zich geenzins thuis. Er werd luidruchtig gelachen, gedanst en veel gedronken, en uitgezonderd Emma wa-

ren ze allen onder de invloed van sterke drank. Angstig liep ze in de kleine zaal rond. Allen lachten haar uit, en inplaats van te genieten, maakte zij de onaangenaamste uren van haar leven door. Het was reeds vier uur in de morgen alvorens zij uiteengingen, en toen besefte Emma pas ten volle wat zij gedaan had, en durfde niet naar huis te gaan. Zij was toen met het buurmeisje naar huis gegaan, om aldaar de rest van de nacht door te brengen. 's Morgens was ze met een bezwaard hart naar huis gegaan, en toen barstte de bom los. Haar vader had geïnformeerd waar zij geweest was, en uitgevonden in wat voor gezelschap zij zich begeven had. Hij beschuldigde haar van alles dat lelijk was, en toonde aan dat de hel haar deel zou zijn, en zelfs Gods genade niets kon doen voor zulk een zondig mens, alhoewel deze woorden tegen zijn eigen geloofsbelijdenis streden, dat de genade des Heren genoeg is, en men van zichzelf niets kan doen. Hij dwong haar vergeving te vragen, wat zij toen in een driftige neiging, die anders zich nooit in haar openbaarde, weigerde. Twee weken daarna, het was op haar achttiende verjaardag, werd zij als het ware, er toe gedrongen het ouderlijk huis te verlaten, en was toen naar Amsterdam vertrokken, alwaar zij een goed jaar in betrekking geweest was. Het was nu drie jaar geleden, en was zij reeds op reis terug naar haar ouders. Waarom wist ze niet, maar een stille macht scheen haar er toe te dwingen, en met lode schoenen ging zij. Die avond ging zij ter ruste met de stille hoop Jan Velthof spoedig wederom te mogen ontmoeten.

II.

Emma stond op het dek, met haar ellebogen op de verschansing geleund, in het water te kijken. Het was reeds de derde dag op zee, en gevoelde zij zich niet te fris. De zee was ruwer geworden, en nu was zij de ontbijt tafel ontvlucht, omdat de lucht van het voedsel haar onprettig deed gevoelen. Maar er was nog iets dat haar onaangename gevoelens deed vermeederen. Jan Velthof had beloofd haar te bezoeken, en zij had hem niet meer gezien sinds de eerste keer. Hij was ook zeker als de rest, uit het oog uit het hart. En toch kon zij hem niet gelijk stellen met anderen, die haar uitlachten om haar schijnbare dwaasheden en gemijmer over het verleden. Hij had beloofd haar gedurende de reis bij te staan, zodat deze voorspoedig mocht zijn. En nu kwam hij niet eens belangstelling tonen. Zij kon de „cabin”-klas niet bezoeken, „maar ach”, dacht zij, „tourist”-klas zal wel te min zijn voor die veel-belover. Terwijl zij zo stond te denken en in het water tuurde, voelde zij dat iemand zachtjes haar arm aanraakte. Toen zij zich omdraaide keek zij recht in het gelaat van haar droombeeld. Jan zag wederom een traan in haar ogen, maar deed of hij het niet bemerkte, daar hij haar niet wenste te kwetsen, zoals hij dacht gedaan te hebben toen hij haar er zo vrijelijk opmerkzaam opge maakt had, tijdens hun eerste ontmoeting.

„U moet mij niet kwalijk nemen dat ik niet eerder ben gekomen,” begon Jan, „maar het schijnt wel dat ik mijn vrijmoedigheid verloren heb, en dan weet ik niet of U er op gesteld bent.”

„Uw bezoek is mij hoogst aangenaam, Mijnheer Velthof”, antwoordde Emma, „en heb ik reeds eerder naar U uitgezien.”

„Dat vind ik uitstekend, want om U te zien laat mij niet onverschillig, vooral omdat U mij beloofd heeft iets van Uw levenslot te verhalen, en ik U gaarne gedurende de reis wil bijstaan. Mag ik U Emma noemen, dat klinkt veel aangenamer dan dat meneer en gejuffer. Mijn naam is dan Jan. Is dat goed?”

Zij gaf een bevredigend knikje en Jan schudde hartelijk haar hand op de overeenkomst.

„En vertel mij nu eens waarom ik je voor de tweede keer in een bedroefde stemming moet aantreffen, Emma? Het is mijn zaak wel niet, maar wij zijn toch op deze wereld elkander te helpen, en voor elkander te leven. Dat is tenminste mijn opvatting.”

„Zo denken er niet veel,” antwoordde Emma, „en velen die zo denken, leven er niet naar.”

„Daar reken je mij toch niet onder?”

„In het geheel niet, Jan. Toen ik je de eerste keer ontmoette, maakte je een vertrouwelijke indruk op mij, maar omdat je me zo lang hebt laten wachten, om je belofte te vervullen mij spoedig te bezoeken, begon ik te twijfelen. Maar nu heb ik geleerd, dat je aan je belofte getrouw blijft, en heb ik het besluit genomen je een weinig van mijn levenslot te verhalen.”

In het kort vertelde zij waarom zij haar ouders verlaten had, en na een jaar in Amsterdam vertoefd te hebben, naar de Vereenigde Staten vertrokken was, en nu het verlangen in haar opge-

komen was, haar ouders weer te zien.

Jan had alles ernstig en stilzwijgend aangehoord, en de zendelingen-geest, die altijd gedurende zulke gesprekken in hem opkwam, dwong hem bijna haar het Evangelie te verkondigen. Maar zover was het nog niet. Godsdienst had een verkeerde indruk op haar gemaakt, want zij had te kennen gegeven dat zij niet in een kerk kon geloven, die er beginselen op na hield gelijk de kerk waaraan haar ouders behoorden.

„En wat ben je van plan tegen je ouders te zeggen, wanneer je ze weer ontmoet?” vroeg Jan.

„Ik zal ze laten gevoelen hoe verkeerd ze gehandeld hebben, en ik gewillig ben alles te vergeten indien ze hun ideeën veranderen.” Jan keek haar van ter zijde aan en ontdekte een bittere uitdrukking op haar gelaat. Hij wist dat zij verkeerd was, doch om haar dit te laten gevoelen was een moeilijke taak. Hij had voldoende mensenkennis opgedaan, te weten dat een toornig mens niet gemakkelijk te bewegen is. Daarom wilde hij voorzichtigheid gebruiken, ten volle beseffende wat haar er toe gebracht had.

„Weet je wat het grootste gebod is?” vroeg hij.

„Ben je ook al godsdienstig als de rest, om zulk een vraag te stellen?”

„Godsdienstig ben ik, maar het heeft echter niets met mijn vraag te maken. Ik wil je gaarne helpen, en daarom verzoek ik je de raad die ik je geven zal, te overwegen.”

Emma keek verwonderd. De kracht waarmee hij sprak gevoelde zij maar al te goed. Deze jonge man wilde haar helpen, zij had

steeds naar iemand verlangd die haar raad kon en wilde geven. Haar gezicht veranderde enigzins, en met meer eerbied keek zij Jan in de ogen.

„Vergeef mij, Jan. Ik meen het niet zo erg, maar elke keer als ik aan de onrechtvaardige handeling van mijn ouders tegenover mij denk, komen onaangename gevoelens in mij op. Ik wil gaarne naar je raad luisteren. Wat bedoel je met het grootste gebod?”

Jan had deze ommekeer nog niet verwacht, en antwoordde met vastberaden stem: „Het grootste gebod is liefde. Niet om te ontvangen doch te geven. De mensen denken te veel hoe anderen zich tegenover hen moeten gedragen, en niet wat zij voor anderen behoren te doen. Dit behoeft niets met Godsdienst te maken te hebben, alhoewel het één der edelste beginselen is. Ik zal je echter niet lastig vallen met Godsdienst, maar hoop aan te tonen wat de plicht van mens tegenover mens is. Het is van minder belang voor mij, hoe mijn naaste tegenover mij handelt, echter van veel belang hoe ik mijn naaste behandel. Ik geloof ten volle de woorden „met welke mate gij meet, zult gij gemeten worden”, en „die goed doet, goed ontmoet”. In jouw geval dachten je ouders, alhoewel in onwetendheid, het beste voor je te doen. Zij hadden het recht hun dochter van nog geen achttien jaar naar hun goeddunken te leiden. Nu raad ik je aan naar je ouders te gaan en vergeving te vragen voor je ongehoorzaamheid, en dankbaarheid te tonen voor de opvoeding die ze je hebben gegeven. Ik geloof beslist dat ook zij zullen toenaderen. Indien je blijft volharden in je plan hun

vergeving te laten vragen, kan je wel weer naar New York terug keren.”

Emma had met aandacht geluisterd. „Je theorie is goed, maar ik kan je raad niet aanvaarden.”

„Laten wij er niet verder over spreken. Overdenk wat ik gezegd heb, en..... neen laat ik dit niet zeggen.”

„Waarom niet, Jan? Je hebt me al zoveel gezegd, er kan nog meer bij.”

„Ik zou haast zeggen, de Heer in eenvoudig gebed te vragen, maar heb beloofd geen Godsdienst aan te halen.”

Emma stond voor zich uit te tu ren. Het huilen stond haar nader dan het lachen. Ze wist niet wat te antwoorden. Jan bemerkte haar verlegenheid, en om het haar niet

zwaarder te maken veranderde hij het onderwerp.

„Wat was het mistig toen wij de haven van New York uitvoeren. De misthoorns vermeerderden de gezelligheid niet.”

Emma herstelde zich spoedig en zei: „Ik had gehoopt tezamen New York vaarwel te zeggen, maar het was hoogstwaarschijnlijk te mistig de touristen-klas te kunnen vinden.”

„Nu wil je me plagen, maar vergeef het mij, want het is inderdaad door mijn nalatigheid.”

„Ik heb je al vergeven.”

„Dat is de geest van liefde, waarover ik gesproken hebt”, zei Jan glimlachend. Hij gaf haar een warme handdruk, en beloofde haar gedurende de middag weer te bezoeken.

(Wordt vervolgd).

* * * * *

KNIPSELS uit de Nederlandse kranten.

De volgende berichten kunnen in diverse kranten gevonden worden:

Roken afleren? Ineens er mee ophouden! De strijd is half gewonnen na de eerste dag en nacht zonder te roken, aldus dokter Lennox Johnston in een artikel over een anti-nicotine kuur in het Britse medische tijdschrift Lancet. Johnston schrijft, dat men het beste plotseling en compleet met roken kan uitscheiden, zonder acht te slaan op alle symptomen die dit pijnlijke proces begeleiden.

Desintoxicatie en herstel van gezondheid treden onmiddellijk in. De voormalige roker moet iedere gedachte aan roken rigoureus uit zijn gedachten bannen, en het verlangen naar tabak met verachting van zich werpen. Dat helpt geweldig.

Volgens Johnston laten veel mensen het roken uit angst, vooral voor longkanker. Mensen tussen de 30 en de 45 die tien of meer sigaretten per dag roken hebben volgens hem tweemaal zoveel kans om te sterven als niet-rokers.

Johnston beschouwt verslaving aan tabak als een ziekte, waarvan de symptomen pas aan de dag treden nadat men de ziekte een halt

Bovenstaande photo's getuigen van de speciale vergaderingen die het Priesterschap en de Z.H.V. in Groningen hebben gehouden.

DES MEESTER'S HAND

Vrij naar het Engels vertaald door André.

Vol schrammen en krassen, vol stof zat de kast,
en de baas van de veiling, hij dacht:
„Ach, die oude viool is de moeite niet waard,
waarom zou die hier zijn gebracht?“
Toch hief hij hem op en hij vroeg met een lach:
„Zeg mensen, wat biedt U hiervoor?
Wie begint er te bieden op deze viool?
Eén gulden? Nu, wie gaat er door?“
„Twee gulden“, „Twee gulden, we zijn al bij drie.
Kom mensen, wie geeft er nog meer?
Drie gulden! Dat's éénmaal, en andermaal drie!
Zo'n koopje, dat krijgt U nooit weer“.
Toen trad er naar voren één man oud en stram,
door de jaren vergrijsd was zijn haar;
hij pakte de stok met de oude viool,
en beroerde heel zachtjes een snaar.
Hij bracht hem op toon en toen klonk door de zaal,
zo helder als 't zuiverst kristal
een lied, dat aan hemelse klanken gelijk
scheen te vullen het ganse heelal.
Toen stierf de muziek en de veilingsbaas vroeg
met een kalme en heel zachte stem:
„Wie geeft me een bod op deez' oude viool?“
En de mensen, zij antwoordden hem:
„Eén duizend gulden!“ „Wie geeft er me twee?“
„Twee duizend!“ „Wie geeft er nog meer?“
„Drie duizend! Dat's éénmaal en andermaal drie.
Zo'n koopje dat krijgt U nooit weer!“
De mensen zij juichten, maar een enkeling zei:
„Er is iets, dat ik niet kan verstaan.
Waarom is dat ding nu toch plots zoveel waard?
Wat is daar ineens aan gedaan?“
En zacht klonk het antwoord, het kwam van de kant:
„Het kwam door des Meester's hand“.

Er wordt toch zo dikwijls een mens oud en moe,
voor het oog aan een wrak gelijk,
op de veiling van het leven voor een spotprijs verkocht,
en gehoond vaak door arm en door rijk.
Gelijk de viool, vol stof en gekrast,
wordt zijn waarde niet erg hoog geschat.
Het is éénmaal, en andermaal, dan luidt het „Verkocht“,
en een mens heeft zijn leven gehad,
Maar de Meester, Hij komt, en het dwaze publiek,
dat zijn oordeel zo vroeg had geveld,
zal slechts zelden begrijpen, waarom toch zo plots
een veel hoog're waard' werd vermeld.
Het zal nimmer verstaan, dat het hart en de ziel,
reeds zo lang aan d'ellende verpand,
weer schoon en verheven kan zijn als voorheen:
EN SLECHTS DOOR DES MEESTER'S HAND.

eenige consequente. Het is of de voortduur van het Evangelie uit vroeger tijd, of de herstelling van het Evangelie in later dagen." Orson F. Whitney dan antwoordde zijn waardeerenden bestrijder even frank:

„Ik ben het eens, docter, met bijna alles wat ge gezegd hebt. Maar bedrieg uzelf niet met het idee dat wij „Mormonen” ons de sterkte onzer stelling niet bewust zijn. Wij zijn die ons beter bewust dan iemand anders. Wij hebben niet allen naar het college gegaan; wij spreken niet allen de doode talen; wij mogen „weetnieten” zijn, zooals ge zegt, maar wij weten dat we gelijk hebben, en wij weten dat gij verkeerd zijt.”

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Vanuit Dordrecht hebben wij veel goed nieuws ontvangen. Op Dinsdag 19 Augustus hield de Zondagsschool haar jaarlijks uitstapje. De reis werd per boot aanvaard, en genoten allen van de omgeving van Brielle en Oostvoorne. Twee zusters zijn zelfs op deze rivierreis, zeeziek geworden. Wij zullen de namen echter achterwege laten. Op Woensdag 20 Augustus werden Broeder en Zuster de Zeeuw—de Jong gezegend met de geboorte van een zoon. Op 18 October zijn zij met hun nieuwe wereldburger naar Zion vertrokken. De redactie van dit blad wenst hun veel voorspoed in hun nieuw vaderland.

Marinus Dalebout en Johanna Beekman vierden hun 45ste huwelijksdag op 29 Augustus. De leden te Dordrecht zowel als al hun andere vrienden wensen hun nog vele gelukkige jaren tezamen.

Zuster L. van Schelt vertelt ons van de heerlijke avond op Dinsdag 2 September. Dat was de opening van de O.O.V. Na een gezellig programma werden versnaperingen rond gediend.

Een woord van dank tot Broeder G. L. de Jong, secretaris der Dordrechtse gemeente, voor zijn prompte medewerking in het zenden van deze belangrijke gebeurtenissen.

In dit nummer van de Ster kunt U enkele photo's vinden van de Groningse gemeente, waaruit blijkt dat een zeer geslaagde Priesterschapvergadering onder leiding van Zendingpresident Don H. Van Dam en gemeentepresident Nicholas Vanderlinden, op 9 September aldaar gehouden werd. Zuster S. E. Coppinga, presidente der Groningse Z.H.V. schreef ons aangaande de Z.H.V. bijeenkomst, die onder leiding van Zuster Ada S. Van Dam gehouden werd. De grote opkomst vermeerderde het grote succes van deze vergadering.

Op Zaterdag 11 October werd het winterseizoen van de Groningse O.O.V. geopend met een mooi programma. Allen hebben hard meegewerkt, en kan het een zeer geslaagde avond genoemd worden.

Ouderling Molen schreef ons aangaande de succesvolle avond die de Utrechtse O.O.V. op Dinsdag 25 September gehouden heeft. De schets door Broeders Hartman, Combe en de Haas in plat Utrechts, bracht menig glimlach. Hans Wiesman en vele anderen hebben ook deel genomen, door de O.O.V. een goed begin te geven. Wij wensen Broeder Hartman, leider der vereniging en zijn medewerkers veel succes.

Onder het opschrift: „In de O.O.V.-tuin van het Amsterdamse District”, ontvingen wij van Br. Bloemberg bericht aangaande het prachtige programma hetwelk op 4 September in de vergaderzaal te Amsterdam-Zuid ter ere van de opening der O.O.V. gegeven is. Ongeveer 370 personen waren aanwezig. De Indonesische Dansgroep viel zeer in de smaak, en het welbekende zendelingenkwartet heeft meegeholpen om deze avond onvergetelijk te maken. Te veel hebben medegewerkt om ze allen te noemen, maar wij zijn overtuigd dat een ieders werk gewaardeerd is. Wij wensen de gemeente-O.O.V.-leider, Br. L. van Voorst, zowel als alle andere leiders veel succes gedurende het komende seizoen.

NAJAAR-SCONFERENTIES.

De eerste Najaars-conferentie werd gehouden op 12 October jl. in Hilversum voor het Utrechtse district. Het kerkgebouw aan de Violenstraat heeft nu een lagere zoldering gekregen en er zijn gaskachels geïnstalleerd en zo was het een warme en gezellige kerk, die de vele bezoekers uit het district welkom heette. President en Zuster Van Dam, met hun vier kinderen, Ouderling Jack van Ry en Zuster Gyr van het Hoofdkantoor waren eveneens aanwezig. De morgendienst begon om 10 uur en 's middags werd om 2 uur vergaderd.

De leiding der vergaderingen was in bekwame handen van districts-president Drew A. Van Wagener. De eerste conferentiedienst werd door Broeder Albertus Bronius geopend met gebed en een zendelingenkwartet uit het Utrechtse district verzorgde de muzikale prelude. Er waren vele sprekers deze morgen, die met een korte, duidelijke uiteenzetting verschillende beginselen van het evangelie naar voren brachten. President Bradford van het district Rotterdam opende de rij. Hij is een oude bekende in het Utrechtse district, evenals Ouderlingen Dinkelman, Veenendaal, Crofts, Duffin en Vuyk. Vastberadenheid, activiteit, plicht tot verbreiding van het evangelie, aanwending onzer voorrechten en kennis, het getuigenis van de verheven en de nederige dingen der wereld, morele reinheid, — dit waren de onderwerpen van de getuigenissen dezer broeders. Ouderlingen Zeeman en McIntire namen afscheid van het district met een woord van vermaning

over de waarde van een rechtvaardige ziel en de betekenis van het onkruid onder de tarwe. Uit het district zelve hoorden wij van Ouderlingen Nielson, Dietlein, Larsen en ook van Ouderling Steinfeldt uit Amsterdam. Hun getuigenissen spraken van geloof en werken, één God en één kerk, lichamelijke en geestelijke reinheid en de verspreiding van het evangeliezaad. Bijzondere vermelding verdienen deze ochtend wel de Zusters: Zuster Ada van Dam, die in het Nederlands roerend blijk gaf van haar liefde en waardering voor iedereen; Zuster Charlotte Green, die in welluidend Hollands aantoonde, hoe wij God kunnen vinden en celestiale heerlijkheid verwerven, en de 12-jarige Donette van Dam, die een toespraak in het Nederlands hield over de 23ste psalm. Haar zuster Daryl en 10-jarige broer Marvin spraken in de namiddag over de belangrijkheid van een naarstig evangelieonderzoek en de zegen van het priesterschap. Wij feliciteren deze zusters en broeder voor hun keurige taal en hun voorbeelden van ijver en geloof om, alle moeilijkheden ten spijt, met zulk een goede prestatie voor de dag te komen. Het Utrechtse zendelingenkwartet, bestaande uit Ouderlingen Zeeman, Van Wagoner, Larsen en McIntire, zong nog een lied en tenslotte werd de morgen gesloten door het gebed van Zuster van Huizen.

In de middag van deze stralend zonnige dag werd de zegen over de vergadering afgesmeekt door Willem van Zoeren. De Algemene Autoriteiten werden vervol-

Utrechtse najaars-conferentie, gehouden te Hilversum.

Onder leiding van Zusters Ada S. Van Dam en Charlotte Green hield de Z.H.V. haar vergadering in Utrecht.

gens voorgesteld door Ouderling Jack Van Ry. President Van Dam en zijn twee Raadgevers waren de hoofdsprekers. President Van Dam toonde aan, hoe de eerste beginselen van het evangelie eigenlijk de eerste beginselen zijn van alles in dit leven. Iedere menselijke onderneming, op welk gebied dan ook, wordt begonnen door geloof; daarna bekering, of verbetering van oude methodes en ideeën, waarna men tenslotte, evenals in de doop, al het oude zal afleggen voor een nieuw ontdekte waarheid, om daarna alles beter te kunnen doen. Henry Ford en Edison waren duidelijke voorbeelden in dit verband. Ouderling Green behandelde de leer, welke verklaart, dat wij het eeuwige leven niet kunnen bereiken zonder God en Christus te kennen en Ouderling Sipkema sprak aangaande de verantwoordelijkheid van het onderhouden der gehele wet; want struikelen wij in één, dan struikelen wij in alle. Een gast hadden wij op deze conferentie: Jan Koiter uit Vernal, Utah. Een Amerikaanse Hollander en nog altijd zendeling in hart en nieren. Hij gaf een nederig getuigenis van zijn ondervindingen. Ouderling van Leeuwen uit Arnhem sprak met een vurige geest en de meest welsprekende woorden die er in de Nederlandse en Engelse taal te vinden zijn, van zijn beproefd getuigenis der waarachtigheid van de Kerk van Christus. Dan was er nog Ouderling Molen, die het had over de gedachtenfabriek, die zowel goede kwaliteit, alsook rommel kan fabriceren.

Districts-President Van Wagoner besloot de vergadering met een oprechte vermaning tot gehoor-

zaamheid aan Gods wetten en geestelijke afstemming. Goede prestaties werden geleverd door het Utrechtse koor, onder leiding van Broeder de Haas. Keurig werk! Zuster Toni Hartman besloot met dankzegging voor deze mooie conferentiedag. Wij waren allen dankbaar daar te hebben kunnen zijn.

En dan was er de conferentie in Rotterdam, Gebouw Odeon, aan de Gouvernestraat, op 19 Oct. Gemiddelde opkomst ongeveer 340 personen. Buiten was het guur en koud, maar binnen werd het hart verwarmd door de inspirerende geest en sfeer der vergaderingen en het lichaam door de warme soep, die de Z.H.V.-zusters tussen de vergaderingen van 10 en 2 uur voor velen die van buiten de stad gekomen waren, hadden bereid. President Van Dam, zijn vrouw en gezin, de leden van het Hoofdkantoor en velen van andere districten, hebben kunnen genieten van de goed georganiseerde en opbouwende vergaderingen.

De leiding was in handen van districts-president Bradford. Het bekende zendelingenkwartet en het gecombineerde koor uit de beide Rotterdamse gemeenten, verzorgden enkele mooie muzikale nummers en Zuster Elly Schippers speelde een piano-solo. Ouderlingen Condie en Clark zongen bovendien ieder nog een prachtig solo nummer. De zang paste geheel in de geest van het onderwerp der getuigenissen van deze dag: **Geloof en Werken.**

Vele sprekers gaven ieder op hun eigen wijze getuigenis van dit zo belangrijke beginsel van het evangelie. Indien ons geloof ons niet kan inspireren tot rechtvaardige werken en ons kan vormen

De priesterschap vergadering gehouden gedurende de conferentie van het District Rotterdam.

De Z.H.V. van het Rotterdamse district hield haar conferentie. Op de eerste rij ziet men leden van het bestuur. Van links naar rechts Maria S. Schippers, secretaresse; Maatje van der Steen, Presidente van het Rotterdamse District; Ada S. Van Dam, Presidente der Z.H.V. in Nederland; Marie R. Sipkema, speciale vertegenwoordigster en tolk voor Zuster Van Dam.

tot lichtende voorbeelden, dan is het slechts een dood geloof. President Van Dam sprak uitgebreid over dit onderwerp: Hij sprak van de afval van velen, in de kerkgeschiedenis en ook heden ten dage, die slechts een zwak geloof hebben en door gebrek aan goede werken spoedig hun kerkelijke plichten verzaken en thuis blijven. Hij sprak van de kennis die ons door openbaring is gegeven en hoe het onze verantwoordelijkheid is te handelen in overeenstemming daarmee. Zij die dit niet doen en de geboden des Heren veronachtzamen, tonen gebrek aan wijsheid. Dit zijn zij, die geen tienden betalen, het priesterschap niet eren, morele wetten overtreden, kwaadsprekers zijn en hun plichten in kerk en maatschappij verzaken. Wij als Kerk van Jezus Christus, hebben temeer verantwoording, door onze meerdere kennis der waarheid. De twee Raadgevers in het Zendings-Presidentschap ondersteunden deze boodschap, door hun vermaningen over ieders persoonlijke plicht om een zending te zijn voor zijn naaste en een duidelijke uiteenzetting, dat als wij „bijna“ onze plichten hebben gedaan, wij eigenlijk nog helemaal niets gedaan hebben. En met het treffende voorbeeld van President Grant, één onzer grote kerkleiders, toonde president Bradford aan, hoe groot de resultaten kunnen zijn van vastberaden oefening en volhardend geloof. Zuster Ada Van Dam, met haar sympathieke en vriendelijke getuigenis in de Nederlandse taal, was bovendien een levend voorbeeld van het overwinnen van moeilijkheden door zulk een vastberaden geloofsvolharding. Getuigenissen aangaande dit onder-

werp werden voorts gegeven door Zusters Sipkema en Ripplinger en Ouderlingen John R. Hayden, Darrell Kasteler, Harvey Willardson, LeRoy Ostler, Ernest Van Corler, John Crandall, Jim Condie, John Zeeman, Millard Wilde, Melvin en John de Young, Dale Van Kampen, Richard Storrs, Jacob Mulder, Henry Vander Does en Stephen Van Wagenen. De Algemene Autoriteiten werden voorgesteld door de Zendings-Secretaris, Ouderling Jack van Ry.

Een belangrijke en vermeldenswaardige gebeurtenis op deze conferentie, was een bijzondere aankondiging gedaan door President Van Dam. Hij maakte bekend, dat de Kerk een nieuw pand heeft aangekocht op Singel 168, te Dordrecht, alwaar de Dordrechtse gemeente voortaan zal vergaderen. Het is een heel mooi herenhuis, met grote kamers voor vergader- en klaslocalen, gelegen in een mooi stadsdistrict. Het is een grote aanwinst voor de zending en zal velen met vreugde vervullen. Het tweede deel van deze belangrijke aankondiging ontlokte vele verheugde opmerkingen en herleefde verwachtingen bij de Rotterdamse luisteraars. Namelijk beginnen de plannen voor het bouwen van een eigen kerkgebouw in Rotterdam Noord werkelijke vormen aan te nemen. Alhoewel er nog veel gedaan zal moeten worden om alle details voor elkaar te krijgen en de plannen geheel uit te werken, is het toch te verwachten, dat dit grote en lang verbeide project eindelijk doorgang zal kunnen vinden. President Van Dam riep het geloof en de geboden van alle aanwezigen in, opdat de lang gekoesterde wens

voor de gemeente Rotterdam Noord en voor de gehele zending, binnen afzienbare tijd vervuld zal mogen worden. De ondervindingen van deze dag hebben ons met

blijdschap en voldoening vervuld. Moge de zegen ervan in ons aller dagelijkse leven tot uiting komen, in hernieuwde moed en voornemen om God te dienen.

GETUIGENIS VAN HET BOEK VAN MORMON.

Volgens een bericht van de secretaris der Haagse gemeente, werd op 8 Juni l.l. de volgende getuigenis door Zuster N. L. A. Lefrandt-Simons gegeven, en heeft hij haar verzocht deze neer te schrijven.

Broeders en zusters, het nam mij niet lang om te weten dat het Boek van Mormon Goddelijke waarde bezit. In de afgelopen tijd is er iets gebeurd, dat deze getuigenis heeft versterkt, en daarover wens ik enkele woorden te spreken.

Ik heb een vriendin waarmee ik in een internaat ben opgegroeid. In onze meisjesjaren waren wij als zusters. Na mijn huwelijk hebben wij het contact met elkander verloren. Veertien jaren later, kort nadat ik een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geworden was, schreef zij mij voor het eerst weer een brief. Hierin vertelde zij mij enkele bijzonderheden, waaruit ik las, dat ze in onze Kerk geleerd worden en in het Boek van Mormon te vinden zijn. Ik heb haar gevraagd hoe zij aan deze gegevens gekomen is, en of zij mij de bron daarvan wilde vertellen. Tevens benutte ik de gelegenheid om haar te vertellen, dat deze dingen niet nieuw voor mij waren, omdat ze in onze Kerk geleerd worden, waarna ik de beginselen der Kerk en de herstelling van het Evangelie vertelde. In antwoord op deze brief schreef

zij mij, dat zij afgesloten van de buitenwereld, op één der Koraal-eilanden nabij Guinea, een moeilijk en eenzaam leven leidde. Zoals zij vertelde wordt dat eiland door Satan geregeerd. Alle mensen zijn zo ver van het goede, dat het voor een behoorlijk mens een moeilijk leven is. Juist toen zij op het punt stond abnormaal te worden, werd zij als door een wonder wederom tot God gebracht. Een vriend van haar ging uit vissen en dicht bij zijn boot in de zee zag hij iets drijven. Het was een boek. Hij las daarin, maar vond het te ingewikkeld en gaf het aan haar om te bestuderen. Het bleek het „Boek van Mormon” te zijn. Hierdoor zijn haar vele dingen duidelijk geworden.

Zij vroeg mij het boek de „Paarl van Grote Waarde” te sturen, doch tot nu toe heb ik het niet kunnen bemachtigen. (terwijl ik dit schrijf ontvang ik een boek van Broeder Jongkees, en durf het haast niet aan te nemen, daar het boek ter herinnering aan zijn doop is).

Ik ben dankbaar voor het hernieuwde contact met mijn vriendin, en zal mijn best doen door schrijven een goede getuige van Jezus Christus en Zijn Evangelie te zijn. Ik ben er van overtuigd dat zij, indien zij het verlangen zal krijgen gedoopt te worden, God ook daarvoor zal zorgen, en Hij de weg zal openen, zodat zij in Zijn Kerk gedoopt kan worden.

GEHUWD:

Van der Steen, Maatje Maria Machaline Dalebout met Hubertus van der Steen,
2 Juli 1952 te Rotterdam.

INGEZEGEND:

Everaert, Helma Martha Marie Henriëtte, 28 September 1952 te Gent, België.
Derksen, Gertruda Wilma, 5 October 1952 te Dordrecht.
Herbert, Maria, 5 October 1952 te Delft.
Herbert, Nicolaas, 5 October 1952 te Delft.
Van Veemde, ArieJanne Christiana, 5 October 1952 te Amsterdam N.
Gouwswaard, Martin, 5 October 1952 te Amsterdam N.
Veltman, Ina, 6 Juli 1952 te Apeldoorn.
Van Leeuwen, Nicolaas Tibbe, 5 October 1952 te Den Haag.
Van Leeuwen, Paulus Philippus, 5 October 1952 te Den Haag.
Pruim, Willem Thomas, 2 Juli 1950 te Groningen.
Oudman, Andreas Kasper, 5 October 1952 te Groningen.
Smit, Arend, 5 October 1952 te Groningen.
Smit, Jacoba, 5 October 1952 te Groningen.
Van de Veen, Dirk Jan, 5 October 1952 te Groningen.
Copinga, John, 5 October 1952 te Groningen.

GEDOOPT:

De Mie, Reinier	26 Sept. 1952	Dordrecht
Stevens, Albert	5 Oct. 1952	Mechelen
Van Camp, Willem Jan	5 Oct. 1952	Mechelen.
Meijer, Myranda Cornelia	26 Sept. 1952	Rotterdam Z.
Palgraaf, Dirk	26 Sept. 1952	Gouda
Palgraaf, Looyaard Willemina	26 Sept. 1952	Gouda
Palgraaf, Dirk Teuis	26 Sept. 1952	Gouda
Luttmer, Trijntje Veldman	4 Oct. 1952	Groningen
Nijenhuis, Aaltje	4 Oct. 1952	Groningen
Smit, Marchien	4 Oct. 1952	Groningen
Hermann, Franses Antoinette	4 Oct. 1952	Groningen
Van de Veen, Elsie Letema	4 Oct. 1952	Groningen
Van de Veen, Jan Ijsbrand Pieter	4 Oct. 1952	Groningen

OPGENOMEN IN ^{de}HET PRIESTERSCHAP:

Veltman, Joris; als Diaken, 12 October 1952 te Vlaardingen.
Wiersma, Albert; als Diaken, 12 October 1952 te Den Haag.
Bengtsoon, Jacobus Andreas; als Leraar, 12 October 1952 te Den Haag.
✓ Evenhuis, Joseph; als Ouderling, 12 October 1952 te Groningen.

OVERLEDEN:

Houttuin, Greetje, 24 September 1952 te Groningen.
Post, Pietertje Albronda, 26 September 1952 te Groningen.

AANGEKOMEN: UIT AMERIKA ALS ZENDELING:

✓ Catharinus Van Alphen, Salt Lake City, Utah, werkzaam te Apeldoorn met Melvin
H. De Young.

VERTROKKEN:

Van Harn, Nelly	13 Sept. 1952	Amsterdam	Salt Lake City ✓
Van Egmond, Susanna Maria	11 Sept. 1952	Amsterdam	Salt Lake City ✓
Van Harn, Rudolf Philip	11 Sept. 1952	Amsterdam	Salt Lake City ✓
Van Loenen, Cornelis Gerardus	3 Aug. 1952	Amsterdam	Alberta Canada ✓
Bengtsson, Jacobus Andreas ...	18 Oct. 1952	Den Haag	Salt Lake City ✓
Bengtsson, Lucia Van Dekken	18 Oct. 1952	Den Haag	Salt Lake City ✓
Voogd, Bernardus	16 Aug. 1952	Vlaardingen	Phoenix, Arizona ✓
Voogd, Gerritje J. De Ligt ...	16 Aug. 1952	Vlaardingen	Phoenix, Arizona ✓
De Zeeuw, Geerke de Jong ...	18 Oct. 1952	Dordrecht	Compton, Calif. ✓
De Zeeuw, Geertje	18 Oct. 1952	Dordrecht	Compton, Calif. ✓
De Zeeuw, Pieter	18 Oct. 1952	Dordrecht	Compton, Calif. ✓
Van der Meijden, Johannes Jacobus	7 Oct. 1952	Dordrecht	Salt Lake City ✓
Van der Meijden, van de Elst, Johanna	7 Oct. 1952	Dordrecht	Salt Lake City ✓
Van der Meijden, Bertus	7 Oct. 1952	Dordrecht	Salt Lake City ✓
Westerduin, Octavia Adriana Frances	7 Oct. 1952	Utrecht	Clearfield, Utah ✓
Westerduin, Fanny Maria Koch	7 Oct. 1952	Utrecht	Clearfield, Utah ✓
Westerduin, Leendert Paulus ...	7 Oct. 1952	Utrecht	Clearfield, Utah ✓
De Wit, Johan Jacob	18 Oct. 1952	Schiedam	Salt Lake City ✓
De Groot, Jacob	18 Oct. 1952	Schiedam	Salt Lake City ✓
De Groot, Theodora Koning ...	18 Oct. 1952	Schiedam	Salt Lake City ✓
De Groot, Johanna Geertje ...	18 Oct. 1952	Schiedam	Salt Lake City ✓
De Groot, Theodora Jacoba ...	18 Oct. 1952	Schiedam	Salt Lake City ✓

(Sandy)

OVERGEPLAATST:

1 October 1952.

John K. Crandall naar Rotterdam als G.P. met Harvey J. Willardson.
Leonard B. Hesterman van Arnhem naar den Haag met Boudewijn J. Jelderda.
Boudewijn J. Jelderda als G.P. te Leiden.

6 October 1952.

Catharinus van Alphen uit Salt Lake City naar Apeldoorn met Melvin H. DeYoung. ✓

15 October 1952.

John D. Zeeman van Zeist naar Dordrecht met Ernest G. Van Corler.
Herman J. Westbroek van Zutphen naar Rotterdam Noord.
Leslie S. Groesbeck van Zutphen naar Zeist als G.P. met Florin R. Nielsen.
Cornelius Muse van Amsterdam naar Haarlem met James L. Tillett.
Leo W. Whitlock van Amsterdam Z. naar Amsterdam N. met Bruce Meibos.
Darrell L. Kasteler als G.P. te Gouda.
Albert B. Clark van Haarlem naar Rotterdam Z. met Darrell L. Kasteler.
Robert H. De Vries van Amsterdam Z. naar Schiedam met Elmer H. Van der Does.
John W. De Young van Rotterdam Z. naar Rotterdam N. met R. Wm. Bradford. ✓
L. Lavell McIntire van Hilversum naar Antwerpen als D.P.
Melvin H. De Young als G.P. te Apeldoorn.
John R. Hayden van Rotterdam N. naar Mechelen met LeRoy R. Ostler.
Dale Van Kampen van Rotterdam N. naar Gent met Ralf L. Pollei.
Duncan J. Williamson van Gent naar Leeuwarden als G.P. met Rulon E. Ames.
Allen L. De Waal van Rotterdam naar Zutphen als G.P. met Robert N. Chappel.
Niels B. Larsen als G.P. te Hilversum.
John Veth van Amsterdam N. naar Hilversum met Niels B. Larsen.
Stephen M. Coleman en Vernon D. Gardiner werken tezamen in Den Haag. ✓

BIJNA CHRISTEN.

BIJNA een Christen!

Dat is: vóór de poort des hemels, maar — toch nog er buiten!

Dat is: bijna behouden, maar — toch nog verloren.

BIJNA voor het examen geslaagd, wil zeggen: toch nog er voor gedropen!

BIJNA van vóór de locomotief gered, wil zeggen: toch nog door de zware raderen gedood!

BIJNA in de veilige haven aangekomen, wil zeggen: toch nog in het gezicht der kust op de rotsen of een zandbank vergaan!

Zo wil BIJNA Christen eigenlijk zeggen: NOOIT Christen.

KRUIS EN KROON.

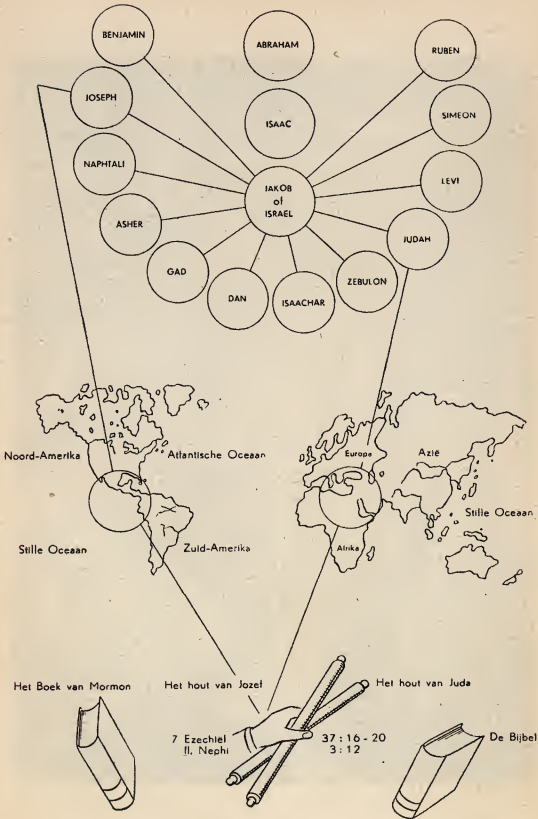
Als ik rondkijk in het leven,
Zien mijn ogen leed en pijn;
Maar ook schone blijde dingen,
Liefde, licht en zonneshijn.

Bijna alle mensen torsen
Op hun schouders kruis en druk;
Maar ook schier in ieder leven
Komt een tijdperk van geluk.

Eén'ge vreugdevolle jaren
Geven 't leven kleur en gloed,
Enk'le weken zelfs vergoeden
Maandenlange tegenspoed.

Als de zon zich heeft geborgen
Achter 't grauwe wolkenkleed;
Zal haar glans U schoner schijnen,
Als zij weer te voorschijn treed.

VISUEEL ZENDINGSWERK.

Het hout van Jozef en het Hout van Juda.

Het "Templeblock" te Salt Lake City, Utah.

Het A.B.C. van het Priesterschap.

Arbeid in het werk des Heren;
Broeders, strijd voor Christus Kerk
Christus zelf deed ons dit leren,
Door zijn eind'loos liefdewerk.
Eerlijk, doelbewust in 't leven,
Flink en trouw aan Jezus' stem.
God zal ons Zijn geest dan geven;
Hij leeft in ons, en wij in Hem.
Ieder onzer kreeg een zegen;
Jezus gaf ons dit gebod,
Kuis te zijn, in onze wegen;
Liefde stiert alom ons lot.
Macht ontvangt men van de Vader,
Neemt dit dan in liefde aan;
Ook brengt dit ons tot Hem nader.
Prijst en looft en eert Zijn naam.
Quorums van de Priesterschare,
Redt het mensdom, doet Uw plicht,
Straal dan, waar 't eerst duister ware,
Thans het God'lijk waarheidslicht;
U is ook dit licht gegeven,
Verbreidt gij dus deez' ware leer.
Wilt gij God ter ere leven,
Xempels, waardig voor de Heer.
Yver dan vol liefd' en moed
Zien wij Jezus' komst gemoet.

G. L. de Jong.

DE SCHEPPING.

*Maar 't sneeuwt! zie, het sneeuwt! Weër een andere gestalte
Van neërslag, ontstaan in den Dampkring, daalt neër.
Gepluimde kristallen! Bij de eigen gehalte,
Van wáár zoo verscheiden? hoe vormt u de Heer?
Mysterie!.... Geen blik in Zijn werkplaats bespiedt u,
Eër de Eeuwige u strooit:
Gij wordt niet voor de oogen: gij zijt er! Men ziet u,
Maar eensklaps, voltooid!
In vedertjens daalt gij,
Tot starren vereend;
Als zonnetjes straalt gij,
Als edelgesteent'.*

*Met vonklende naalden en ruiten en streepen,
Als blinkende prismaas, zeshoekig geslepen,
Zoo klaar, of ge uw licht aan u-zelf hebt ontleend!*

*Nu smelt ge, onnaspeurlijk, in 't woelende water —
Maar later! maar later!
Dan weeft gij des winters uw maagdljke spreij
Om akker en wei:
Dan koestert gij 't koren,
Dat slaapt in de voren;
En bakert het zaad,
In schijnbare kiemen onzichtbaar herboren,
Tot, vroeg in de lente, uw verrijzings-uur slaat!
Dan vlecht ge om 't geberg', waar geen stervlingen wonen,
Uw sneeuwdiadeem,
Die 't glinstren beschaamt van hun nietige kroonen,
Geknutselde praal van verguldsels en leem!
Dan wordt gij de voedster der jonge Rivieren,
Die, frisch, altijd jong, half een waereld doorzwieren,
En kussen de steden, gestrooid aan haar zoom,
En schomlen de maan en 't gestarnt' op heur stroom!*

J. J. L. Ten Kate.